

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/204/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1617208836
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1617208836.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci žalobcu: C. G. Z. Q. Í. Š. G. E. , H. M. XX.XX.XXXX, R. C. P. Č.. X, zastúpený URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o., advokátska kancelária, Bratislava, Havlíčkova č. 16, IČO: 47 244 895, za ktorú konajú JUDr. Ondrej Urban, MBA, JUDr. Marián Bošanský, Mgr. Ivan Gašperec, LL.M., JUDr. Ing. Juraj Steinecker, LL.M., proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s., Bratislava, Mlynské Nivy č. 1, IČO: 31 320 155, zastúpený ČERNEJOVÁ & HRBEK, s. r. o., Bratislava, Kýčerského č. 7, IČO: 36 857 513, za ktorú konajú JUDr. Alena Černejová, JUDr. Milan Hrbek, JUDr. Peter Stavrovský a JUDr. Ján Šinkovic, o zaplatenie 412,82 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 24. mája 2018, č. k. 32 Csp 60/2017-219, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Malacky zo dňa 24. mája 2018, č. k. 32 Csp 60/2017-219 vo výroku II. p o t v r d z u j e a vo výroku III. m e n í tak, že žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

II. Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 24.5.2018, č. k. 32 Csp 60/2017-219, zastavil konanie v časti o zaplatenie 31,33 € s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 31,33 € odo dňa 16.11.2015 do zaplatenia (výrok I.), vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.) a žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok III.). Rozhodnutie odôvodnil po právnej stránke ustanoveniami § 497 Obchodného zákonníka, § 3 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 1, 2, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), g), h), i), § 9 ods. 2 písm. j), k), § 11 ods. 1) písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch“), § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „nariadenie vlády č. 87/1995 Zb.“). V odôvodnení ďalej uviedol, že žalobca sa predmetnou žalobou domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 412,82 € s 5,05 % p.a. úrokom z omeškania od 16.11.2015 do zaplatenia, ktoré mal žalovaný získať plnením žalobcu nad rámec istiny úveru, ktorý sa v zmysle príslušných právnych predpisov považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ďalej žiadal určiť, že zmluvné podmienky uvedené v čl. III. bod 6. zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. XXXXXXXXXXXXXXXX, uzavretej dňa 23.7.2014, v spojení s čl. XII. bod 4. všeobecných obchodných podmienok sú neprijateľné a v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatné. Po vecnej stránke rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobca a žalovaný uzavreli dňa 23.7.2014 zmluvu o poskytnutí

spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. XXXXXXXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva“), ktorou sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobcovi bezúčelový spotrebný úver vo výške 2.000,- €. Žalobca bol povinný predmetný úver vrátiť v 120 splátkach po 31,32 €, poistenie dohodnuté nebolo. V zmluve boli ďalej uvedené nasledujúce údaje: dátum prvej a poslednej anuitnej splátky: 15.8.2014 a 15.7.2024, výška úrokovej sadzby: 14,30 %, ročná percentuálna miera nákladov: 15,19 %, celkové náklady dlžníka: 1.757,15 €, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť v súvislosti s poskytnutým úverom: 3.757,15 €, priemerná ročná percentuálna miera nákladov: 17,94 %. Titulom splatenia úveru žalobca uhradil celkovo sumu 2.412,82 €, čo nebolo zo strany žalovaného spochybnené, preto tento údaj súd považoval za nesporný. Skúmajúc obsah uzatvorenej zmluvy o úvere súd prvej inštancie konštatoval, že i keď zmluva o úvere predstavuje tzv. absolútny obchodný záväzkový vzťah (§ 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka), je zrejme, že je súčasne spotrebiteľskou zmluvou a na žalobcu je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa, pretože pri jej uzatvorení nekonal na rozdiel od žalovaného v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Na právny vzťah založený zmluvou o úvere je preto potrebné aplikovať aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka). Tzv. spotrebiteľské zmluvy (i keď sú upravené v Občianskom zákonníku) nepredstavujú osobitný zmluvný typ aplikovateľný len na občianskoprávne vzťahy, naopak príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka je potrebné aplikovať na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ bez ohľadu na to, či ide o občianskoprávny alebo obchodnoprávny vzťah (vyplýva to najmä z toho, že ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách sú systematicky zaradené vo všeobecnej časti Občianskeho zákonníka, a teda nepredstavujú osobitný zmluvný typ zo záväzkovej časti). Preto na právny vzťah žalobcu a žalovaného založený zmluvou o úvere aplikoval súd prvej inštancie ustanovenia Občianskeho zákonníka (týkajúce sa spotrebiteľských zmlúv) a ustanovenia Obchodného zákonníka (čo sa týka konkrétnych práv a povinností). Uzavretú zmluvu súd zároveň podriadil aj pod právny režim zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia spornej zmluvy, keďže spotrebiteľským úverom sa na účely tohto zákona považuje (o. i.) aj dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme úveru. Pokiaľ ide o spornú zmluvu, žalobca má, s poukazom na § 3 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, postavenie spotrebiteľa, keďže nebolo v konaní preukázané (a ani samotným žalovaným tvrdené), že úver bol žalobcovi poskytnutý na účel zamestnania, povolania alebo podnikania a žalovaný má s poukazom na § 3 ods. 1 citovaného zákona postavenie veriteľa, keďže do právneho vzťahu so žalobcom vstupoval ako právnická osoba poskytujúca spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania. Skúmajúc náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 citovaného zákona súd prvej inštancie konštatoval, že nezistil také pochybenie veriteľa pri vypracovávaní zmluvy, ktoré by malo spôsobiť jej bezúčelnosť a bezpoplatkovosť. Uviedol, že v zmluve o úvere nebola každá zo 120 dohodnutých splátok rozčlenená na splátku istiny, úroku a poplatku, v zmluve bol uvedený len jeden údaj o celkovej výške splátky. Podľa názoru súdu prvej inštancie je ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch nevyhnutné vykladať eurokonformne a tak uzavrieť, že nie je potrebné, aby zmluva o úvere uvádzala všetky splátky v členení na istinu, úrok a poplatok, postačuje, ak udáva správne a zrozumiteľne údaj o počte a termínoch splatnosti splátok, ako aj celkovej výške každej jednej splátky. Hoci ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) je nepochybne kogentným ustanovením, podľa názoru súdu úmysel zákonodarcu pri jeho gramatickom vyjadrení jednoznačne smeroval k ustáleniu požiadavky určenia konkrétnej výšky, počtu a termínov splátok, ktoré v sebe zahŕňajú istinu, úroky a iné poplatky a nie k tomu, aby veritelia boli povinní každú jednu splátku v zmluve rozčleniť na jednotlivé časti zodpovedajúce úrokom, istine a poplatkom. Gramatickým výkladom možno totiž rovnako dospieť k záveru, že zákon vyžaduje určenie výšky, počtu a termínov splátok, pričom ďalšie pokračovanie legislatívneho vyjadrenia v podobe „splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ predstavuje konkretizáciu obsahu každej splátky, ktorá typicky pozostáva z uvedených jednotlivých zložiek. Použitie metód gramatického výkladu však evidentne nepostačuje, keďže za ich použitia možno dospieť k dvom vzájomne rozporným interpretáciám predmetného ustanovenia, je preto potrebné použiť tiež metódy logického a systematického výkladu, a to v kontexte súladu skúmanej normy s komunitárnym právom, ktorá bola takým ustanovením do národného právneho poriadku transponovaná. Súd konštatoval, že nemôže prisvedčiť názoru žalobcu, že sa zákonodarca vedome odchytil od ustanovení Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“) a v ustanovení § 9 ods. 2 písm. k) rozšíril povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere o rozpis splátok na istinu, úroky a poplatky (nesvedčí o tom ani dôvodová správa k zákonu), zákonodarca podľa názoru súdu vo vnútroštátnej právnej úprave len jednoducho konkretizoval, z čoho každá splátka pozostáva. V tomto smere poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 146/2017.

Pokiaľ ide o rozdiel vo výške 1,25 € medzi v zmluve uvedeným údajom o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ v súvislosti s úverom zaplatiť a medzi výsledkom súčinu počtu splátok a dojednanej výšky splátky, tento súd považoval za bagateľný, navyše spôsobený matematickou operáciou spočívajúcou v zaokrúhlení splátky, ktorý nemožno s prihliadnutím na účel citovaného zákona, ako aj na § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, sankcionovať bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou celej zmluvy o úvere. Konštatoval, že súd je aj pri posudzovaní tejto otázky povinný zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch vykladať s prihliadnutím na znenie a účel Smernice, ktorú tento zákon do slovenského právneho poriadku transponuje. Poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „SDEÚ“) C-42/15, podľa ktorého podľa článku 23 Smernice členské štáty ustanovia pravidlá o sankciách za porušenie vnútroštátnych ustanovení prijatých na základe tejto smernice a prijímú všetky potrebné opatrenia, aby zabezpečili ich vykonávanie. Hoci je voľba režimu sankcií ponechaná na zváženie členských štátov, tieto sankcie musia byť účinné, primerané a odrádzajúce. Tvrdosť sankcií musí byť primeraná závažnosti porušenia, ktoré postihujú, a to najmä zabezpečením skutočne odrádzajúceho účinku, pričom musia rešpektovať všeobecnú zásadu proporcionality. Za primerané by sa však nemalo považovať, ak v súlade s touto vnútroštátnou právnou úpravou uplatnenie takejto sankcie vyvoláva voči veriteľovi závažné následky v prípade neuvedenia niektorých náležitostí spomedzi náležitostí upravených v článku 10 ods. 2 Smernice, ktoré svojou povahou nemôžu mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku. Článok 23 Smernice sa má podľa SDEÚ vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 Smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Uvedenie údaje o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ v súvislosti s úverom uhradiť veriteľovi v sume o 1,25 € nižšej, nemohlo, podľa názoru súdu prvej inštancie, spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Súd nepochyboval o tom, že spotrebiteľ by bol zmluvu o úvere uzavrel, aj keby udávala predmetný údaj správne. Súd dôvodil, že by bolo preto v rozpore so zásadou proporcionality, ak by také bagateľné porušenie, ktoré nijakým spôsobom neohrozilo právo spotrebiteľa mať dostatočné informácie o úvere už v uzatváranej zmluve, sankcionoval konštatovaním bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. Súd poukázal na to, že ak by žalobca so žalobou uspel, bol by mu úver na základe zmluvy o úvere poskytnutý zadarmo, a to len pre existenciu drobnej nepresnosti v zmluve, ktorá však nijakým spôsobom neobmedzila žalobcu na jeho právach a v žiadnom prípade nebola spôsobilá ovplyvniť jeho ekonomické správanie či už negatívne alebo pozitívne. Výsledkom tohto (hoci právom formálne aprobovaného) konania žalobcu by bolo uplatnenie sankcie voči žalovanému, ktorá by celkom zjavne v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch i Smernice bola neprimeraná a voči žalovanému mimoriadne nespravodlivá. Taký výkon práva žalobcu odporuje, podľa názoru súdu prvej inštancie, dobrým mravom v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a je celkom zjavným zneužitím práva, preto mu súd neposkytol právnu ochranu a nárok žalobcu i z tohto dôvodu zamietol.

1.2. Pri rozhodovaní o druhom petite žalobného návrhu žalobcu [určenie, že zmluvné podmienky uvedené v čl. III bod 6. zmluvy, v spojení s čl. XII. bod 4 Všeobecných obchodných podmienok (ďalej len „VOP“) sú neprijateľné, a preto neplatné] súd prvej inštancie podrobil žalobcom napadnuté podmienky zmluvy a VOP súdnemu prieskumu, či sa jedná o také ustanovenia zmluvy, ktoré by spôsobovali značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalobca v prejednávanej veci nepreukázal, že by napadnuté zmluvné podmienky boli neprijateľné. Konštatoval, že z obsahu žaloby vyplýva, že žalobca prioritne namieta znenie čl. XII. bodu 4. VOP (čl. III. bod 6. zmluvy namieta len v spojení v týmto ustanovením, keďže citovaným ustanovením sú do zmluvy inkorporované práve napádané VOP), podľa ktorého sa zmluvné vzťahy medzi stranami riadia Obchodným zákonníkom, Zákonom o spotrebiteľských úveroch a Zákonom o bankách. Toto ustanovenie má podľa žalobcu zakladať vo vzťahu medzi stranami aplikačnú prednosť Obchodného zákonníka pred zákonníkom Občianskym, resp. vylúčenie použitia Občianskeho zákonníka na vzťah medzi stranami a voľbu použitia Obchodného zákonníka. Súd prvej inštancie dôvodil, že napádané podmienky nie sú podmienkami, ktoré by spôsobovali značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a preto žalobu žalobcu aj v tejto časti zamietol. Ustanovenie čl. XII. bodu 4. VOP len vo všeobecnosti konštatuje, že sa na zmluvný vzťah medzi stranami uplatnia okrem iného aj ustanovenia Obchodného zákonníka, čo je pravda, pretože zmluva o úvere predstavuje absolútny obchod, ktorý sa ex lege riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka, pokiaľ ide o práva a povinnosti strán. Túto skutočnosť vo svojich podaniach výslovne uznáva aj samotný žalobca, ktorý uvádza, že „na predmetný zmluvný vzťah sa môžu vzťahovať len ustanovenie § 497 Obchodného zákonníka upravujúce zmluvu o úvere a § 499 Obchodného

zákonníka, ktoré je kogentným ustanovením v zmysle § 263 ods. 1 Obchodného zákoníka“ (č.l. 4 spisu). Predmetné ustanovenie VOP však nijakým spôsobom nevyklučuje ani neobmedzuje aplikáciu Občianskeho zákoníka na vzťah medzi stranami za predpokladu, že je to pre spotrebiteľa výhodnejšie, poukázal pri tom aj na kogentné ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákoníka, od ktorého sa nemožno odchýliť (VOP však tento zámer celkom zjavne ani nesledujú). Pre úplnosť súd zdôraznil, že použitie Obchodného zákoníka nemusí byť vždy pre spotrebiteľa menej výhodné ako použitie Občianskeho zákoníka. Paradoxne, práve taká úprava vo VOP, podľa ktorej by sa na vzťah medzi stranami vždy použili len predpisy občianskeho práva a nie Obchodný zákoník, by mohla v určitých prípadoch byť v neprospech spotrebiteľa.

1.3. Výrok o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil tým, že keďže žalovanému vznikol nárok na náhradu 100 % trov v zastavenej časti aj v meritórne rozhodnutej časti konania, rozhodol jedným výrokom o tom, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (§ 262 ods. 1, § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 C.s.p.).

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, jeho výroku II. a III., podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Poukázal pritom na svoju dovtedajšiu skutkovú, vecnú a právnu argumentáciu, obsiahnutú v písomných podaniach a ústnych prednesoch, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou jeho odvolania. Dôvodil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.), súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.) a súčasne konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.). Poukázal na vývoj slovenskej právnej úpravy obsiahnutej v zákone č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, konkrétne § 9 ods. 2 písm. i/ (predtým § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z. z.), pričom z historického výkladu je nepochybné, že slovenský zákonodarca slovami „výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ mal na mysli členenie splátok a slovami „frekvencia splátok“ mal na mysli uvedenie len samotnej celkovej výšky splátky bez jej vnútorného členenia. Z uvedeného tak možno prijať záver, že do 30.4.2018 zákonodarca jednoznačne vyžadoval členenie splátok, pričom od 1.5.2018 sa takéto členenie nevyžaduje a to práve v dôsledku zmeny legislatívy, no táto zmena platí vždy iba do budúca a nikdy nie spätne, keďže by išlo o pravú retroaktivitu, ktorá je v právnom štáte vždy zakázaná a právne neprípustná. Iba pri rešpektovaní týchto skutočností je zachovaná zásada právnej istoty. Odvolateľ zároveň poukázal na svoju právnu argumentáciu, podľa ktorej v danom prípade neprichádza do úvahy priamy a ani nepriamy účinok Smernice. Konštatoval, že súčasná judikatúra Súdneho dvora ES/EÚ zakazuje aplikáciu práv zo Smernice (nesprávne či chybné transponovanej do národnej právnej úpravy) vo vzťahu k fyzickým osobám či právnickým osobám, ergo v sporoch v horizontálnom právnom vzťahu. Uviedol, že k dnešnému dňu neexistuje žiadne rozhodnutie Súdneho dvora ES/EÚ, ktoré by povolilo pri priamom výklade Smernice či nepriamom výklade Smernice (t.j. euro-konformnom výklade) - v rámci horizontálneho vzťahu - výklad contra legem a súčasne k dnešnému dňu neexistuje žiadne rozhodnutie Súdneho dvora ES/EÚ, ktoré by povolilo - v rámci horizontálneho vzťahu - priamu aplikáciu práv z nesprávne transponovaných ustanovení Smernice voči fyzickej osobe, či voči právnickej osobe, ergo priamu aplikáciu práv zo Smernice v horizontálnom vzťahu v rámci euro-konformného výkladu nesprávne transponovanej Smernice. Odvolateľ zároveň poukázal na rozhodnutia krajských súdov v Slovenskej republike, vydaných po prijatí rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 146/2017 (Krajský súd v Trenčíne č. k. 5 Co 336/2017-175, zo dňa 28.2.2018; Krajský súd v Prešove sp. zn. 9 Co 164/2017, zo dňa 1.3.2018; Krajský súd Trnava sp. zn. 10 Co 48/2017, zo dňa 28.3.2018; Krajský súd Prešov sp. zn. 21 Co 109/2017, zo dňa 26.4.2018; Krajský súd Prešov, sp. zn. 20 Co 76/2017, zo dňa 27.3.2018; Krajský súd Trnava sp. zn. 10 Co 113/2017, zo dňa 24.4.2018; Krajský súd Prešov sp. zn. 16 Co 40/2017, zo dňa 26.3.2018; Krajský súd Prešov sp. zn. 10 Co 60/2017, zo dňa 29.3.2018), v ktorých súdy dospeli k rovnakému názoru, aký prezentuje i žalobca. Odvolaciemu súdu dal do pozornosti i konanie pred Súdny dvorom EÚ sp. zn. C-331/18, ktorým Krajský súd v Prešove inicioval návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa čl. 267 ZFEÚ. Pokiaľ ide o nesprávne určenú výšku celkových nákladov dlžníka odvolateľ dôvodil, že je irelevantné, v akej výške sa nesprávnosť údajov uvedených v zmluve odlišuje od skutočnosti. Podstatné je iba to, že údaje uvedené v zmluve sa nezhodujú so skutočnými údajmi. Uviedol, že nesprávne uvedený údaj v spotrebiteľskej zmluve, ktorý je obligatórne kogentne požadovaný v zmysle zákona, má rovnaké právne následky, akoby tento údaj v zmluve absentoval úplne, pričom od kogentnej právnej normy sa nedá právne odchýliť ani dohodou strán a ani rozhodnutím súdu, a tak súd prvej inštancie konal nezákonne, lebo kogentná norma platí aj pre

konajúci súd a kogentnú normu nemôže v rozpore s jej gramatickým a etymologickým významom slova odlišne vykladať ani súd, lebo inak porušuje princípy právneho štátu, keďže nerešpektuje základný princíp právneho štátu a to, že súd je povinný konať a rozhodovať podľa platnej a účinnej právnej normy a že pri kogentnej právnej norme sa od jej (gramatického) znenia nemôže odchyliť ani súd a to o to viac, ak má vykladať kogentnú normu v rozpore s jej gramatickým znením v neprospech spotrebiteľa ako slabšej strany sporu. K aplikácii Obchodného zákonníka ako neprijateľnej zmluvnej podmienky žalobca poukázal na to, že právna úprava Občianskeho zákonníka je vždy pre spotrebiteľa výhodnejšia ako právna úprava Obchodného zákonníka, pričom apeloval najmä na skutočnosť, že pri porovnaní právnej úpravy sa vychádza z celosti právnej úpravy a nie z jej čiastkového porovnávania. Žalobca zastáva názor, že režim Obchodného zákonníka je pre spotrebiteľa tvrdší a dostáva ho tak do nevýhodnejšieho postavenia oproti úprave zakotvenej v Občianskom zákonníku. Vzhľadom k tomu, že vzťah medzi spotrebiteľom a dodávateľom je vzťahom občianskoprávnym, žalobca je presvedčený, že všetky vzťahy, ktoré nie sú výslovne upravené v samotnej zmluve, sa majú riadiť ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Preto zmluvné dojednanie, v rámci ktorého sa zmluvné strany „dohodli“, že ich právne vzťahy, ktoré nie sú výslovne upravené v texte úverovej zmluvy, sa budú spravovať Obchodným zákonníkom, je nielen dojednaním v neprospech spotrebiteľa, ale súčasne je uzavreté i priamo v rozpore s § 52 ods. 2 tretia veta Občianskeho zákonníka. Keďže Občiansky zákonník nemenuje neprijateľné podmienky taxatívne, ale demonštratívne, má žalobca za to, že podradenie zmluvných spotrebiteľských vzťahov pod normy Obchodného práva predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, spôsobujúcu vznik značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach medzi zmluvnými stranami. V tejto súvislosti odvolateľ poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8 Co 34/2017, zo dňa 20.2.2018 a Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16 Co 229/2016, zo dňa 24.11.2016. V ďalšom odvolateľ namietal rozsudku súdu prvej inštancie vadu arbitrárnosti, nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov a tým ipso facto vadu nezrozumiteľnosti a zmätočnosti, a tým aj vadu nezákonnosti rozsudku a vadu spočívajúcu v odopretí práva na spravodlivý súdny proces, keďže súd prvej inštancie sa v (ne)odôvodnení napadnutého rozsudku po skutkovej, vecnej, a ani právnej stránke veci jasne, určito a zrozumiteľne nevysporiadal s detailnou a hĺbkovou právnou argumentáciou žalobcu podanou v priebehu celého konania, čím je rozsudok zaťažený vadou arbitrárnosti a vadou zmätočnosti a vadou nepreskúmateľnosti. V tejto súvislosti odvolateľ poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sjz 29/2010 zo dňa 10.3.2011, rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 209/04; III. ÚS 271/05-9; III. ÚS 95/06-6. Vytýkal súdu prvej inštancie, že sa po právnej stránke nesprávne vysporiadal s jeho právnou argumentáciou, porušil tak právo žalobcu na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd a súčasne je i porušením podľa č. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Odvolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a jeho žalobe v celom rozsahu vyhovel alebo aby rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril, v priebehu odvolacieho konania však poukázal na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov v obdobnej veci, ktoré v prílohe doručil do spisu (rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8 Co 214/2018, zo dňa 9.4.2019, Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 43 Co 41/2018, zo dňa 28.3.2019, Krajského súdu Nitra sp. zn. 6 Co 121/2018, zo dňa 28.11.2018, Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6 Co 242/2018, zo dňa 24.10.2018, Krajského súdu Nitra sp. zn. 9 Co 91/2018, zo dňa 11.4.2019, sp.zn. 5 Co 188/2019, zo dňa 17.9.2019) a ktoré odvolací súd zaslal na vedomie žalobcovi.

4. Žalobca už ďalšie vyjadrenie do spisu nedoručil.

5. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 29. septembra 2021; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods.

1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a vo výroku III. zmenil (§ 388 C.s.p.).

6. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Podľa § 387 ods. 2 C.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. S poukazom na vyššie citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd, nezistiac v procesnom postupe súdu prvej inštancie žiadne vady, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi jeho rozsudku, ktorým žalobu žalobcu zamietol. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, ktorého výsledky aj náležite v súlade s § 191 C.s.p. zhodnotil, na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie aj podrobne a náležite v súlade s § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné. Zaoberal sa podstatnými tvrdeniami sporových strán, vyhodnotil, ktoré nimi tvrdené skutočnosti mal za preukázané, a ktoré nie, pričom všetky svoje závery riadne zdôvodnil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, keďže v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bol presvedčivý, jeho rozhodnutie je konzistentné, a jeho argumenty podporujú príslušný záver o nedôvodnosti žalobcom uplatneného nároku. S odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne iba poukazuje a vyjadrí sa len k odvolacím námietkam žalobcu.

9.1. K odvolaciemu dôvodu, týkajúcemu sa absencie identifikácie výšky istiny a úroku podľa § 9 ods. 2 písm. k), v spojení s § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch odvolací súd poukazuje (rovnako ako súd prvej inštancie) na názor vyslovený Najvyšším súdom Slovenskej republiky v uznesení vo veci sp. zn. 3 Cdo 146/2017, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky), keďže pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) citovaného zákona uvádza pojmy „výška“ alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, treba za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Z uvedeného vyplýva, že iba takýto výklad predmetného ustanovenia plne rešpektuje jeho účel a zmysel vyjadrený (v súlade s citovanou Smernicou) celkom jasne v Dôvodovej správe k zákonu č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch tak, že (ako konštatuje aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v citovanom rozhodnutí) účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť anuitnej splátky (výška ktorej je konštantná) má pripadať na istinu, úverový úrok a iné jej súčasti (platby). Odvolací súd poukazuje na to, že k uvedenému názoru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v ďalších rozhodnutiach a to napr. sp. zn. 3 Cdo 56/2018 zo dňa 17.4.2018, sp. zn. 6 Cdo 113/2018 zo dňa 30.7.2019, sp. zn. 8 Cdo 121/2019 zo dňa 29.4.2020, sp. zn. 7 Cdo 50/2020 zo dňa 29.3.2021 a ďalších. Pokiaľ odvolateľ poukazoval na konanie pred Súdnym dvorom EÚ sp. zn. C-331/18, ktorým Krajský súd v Prešove inicioval návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa čl. 267 ZFEÚ, odvolací súd uvádza nasledovné. Súdny dvor vo svojom rozhodnutí vo veci C-331/18, zo dňa 5.9.2019 uvádza, že „vnútroštátny súd sa v podstate pýta, či sa má článok 10 ods. 2 písm. h) až j) Smernice 2008/48, v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto Smernice vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ako je vnútroštátna právna úprava dotknutá vo veci samej, podľa ktorej musí zmluva o úvere špecifikovať rozpis každej splátky určenej, podľa prípadu, na amortizáciu istiny, splatenie úrokov a ostatných nákladov.“ Na uvedenú otázku Súdny dvor odpovedal tak, že „článok 10 ods. 2 písm. h) až j) Smernice 2008/48, v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto Smernice sa má vykladať

v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ako je vnútroštátna právna úprava dotknutá vo veci samej, podľa ktorej musí zmluva o úvere špecifikovať rozpis každej splátky určenej, podľa prípadu, na amortizáciu istiny, splatenie úrokov a ostatných nákladov.“ Ďalšou otázkou sa „vnútroštátny súd v podstate snaží zistiť, či sa majú článok 10 ods. 2 a článok 22 ods. 1 Smernice 2008/48, ako boli vyložené rozsudkom z 9. novembra 2016, Home Credit Slovakia (C-42/15, EU:C:2016:842), uplatniť na zmluvu o úvere, o akú ide vo veci samej, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením tohto rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku“ (zmena zákona č. 129/2010 Z. z. zákonom č. 279/2017 Z. z., poznám. odv. súdu). Na uvedenú otázku Súdny dvor odpovedal tak, že „článok 10 ods. 2 a článok 22 ods. 1 Smernice 2008/48, ako boli vyložené rozsudkom z 9. novembra 2016, Home Credit Slovakia (C-42/15, EU:C:2016:842), sa majú uplatniť na zmluvu o úvere, o akú ide vo veci samej, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením tohto rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku“. Aj s poukazom na uvedené je treba považovať rozhodnutie súdu prvej inštancie v otázke členenia splátky úveru za správne.

9.2. K odvolacej námietke týkajúcej sa nesprávne určenej výšky celkových nákladov odvolací súd uvádza, že sa v celom rozsahu stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, podľa ktorého rozdiel vo výške 1,25 € medzi v zmluve uvedeným údajom o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ v súvislosti s úverom zaplatiť a medzi výsledkom súčinnu počtu splátok a dojednanej výšky splátky, spôsobený matematickou operáciou spočívajúcou v zaokrúhlení splátky, nemožno s prihliadnutím na účel zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch ako aj na § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka sankcionovať bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou celú zmluvu o úvere. Správne poukázal súd prvej inštancie na článok 23 Smernice, ako aj na to, že sa má podľa SDEÚ vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 Smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že uvedenie údaje o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ v súvislosti s úverom uhradiť veriteľovi v sume o 1,25 € nižšej, nemohlo spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku a ovplyvniť tak jeho konanie v súvislosti s uzatvorením zmluvy o úvere.

9.3. Odvolateľ v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď neprihliadol na to, že dojednanie Obchodného zákonníka je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Odvolací súd uvádza, zhodne so súdom prvej inštancie, že je nesporné, že medzi sporovými stranami bola uzavretá zmluva o úvere, ktorá je primárne upravená v Obchodnom zákonníku, pričom zároveň z § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Za tohto stavu nemôže dojednanie Obchodného zákonníka predstavovať neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá by mohla mať za následok založenie značnej nerovnováhy na úkor spotrebiteľa a nemôže mať preto za následok ani neplatnosť celej úverovej zmluvy.

9.4. Odvolateľ namietal aj nedostatočné odôvodnenie rozsudku. Odvolací súd je toho názoru, že rozsudok obsahuje všetky náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 220 C.s.p. V ňom dal súd prvej inštancie jasnú, presnú, kvalifikovanú odpoveď, prečo žalobe čiastočne vyhovel. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca, nevyhnutná. Súdnemu nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou sporu, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo [porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012, vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 59102/08), nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008].

10. Žalobca napadol odvolaním aj výrok rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania. Odvolací súd tento zmenil tak, že úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %, keďže súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania nepostupoval dôsledne

podľa právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 262 ods. 1 C.s.p. Podľa uvedeného ustanovenia súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, rozhodne najprv o nároku na náhradu trov konania a až po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, rozhodne o výške náhrady trov konania (§ 262 ods. 2 C.s.p.). Výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým tento priznal žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % tak nebol v súlade s uvedenou právnou úpravou.

11. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovaný mal v odvolacom konaní plný úspech, preto má aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

12. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).